

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΙΤΣ ΣΙΚ

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΠΕΙΡΕΣ φορές είχαν δει τον κ. γενικό διευθυντή στο γραφείο καθοδηγούμενο και νευρακισμένο. Μα ποτέ άλλοτε δεν τον είχαν δει τόσο καταπονημένο και τόσο θυμωμένο, όσο εκείνο εκεί το βροχερό πρωί.

Πρώτη ή τηλεφωνήτρια δέχτηκε την μπέρα, μόλις ο κ. γενικός διευθυντής πήρτησε το πόδι του στο γραφείο. "Επειτα, ήθελε η σειρά των υπαλλήλων του τμήματος άλλωστε γραμματέας και στο τέλος έβρισπε στην ιδιαίτερη γραμματέα του. "Όμοι του έφταγαν ! Για να πούμε την αλήθεια, ούτε ο ίδιος ο κ. γενικός διευθυντής δεν θα μπορούσε να πει ποιά ήταν άκριβος ή αιτία που τον είχε νευρακίσει τόσο πολύ. Το σίγουρο είναι πως μία δολοφονία σειρά από α-

σήμαντα περιστατικά συνετέλεσε σ' αυτό : 'Ο άνισος ύπνος του τη νύχτα, το βροχερό εκείνο πρωινό, δι' αυτά και μερικά ακόμα άλλα, είχαν ερεθίσει τα νεύρα του. Και, τί το φρικωδέστερο, από το να βεβαιώσει στους ύπνιστους και τους υπαλλήλους του :

"Όταν, επιτέλους, ο κ. γενικός διευθυντής κινήσει πίσω από το τεράστιο γραφείο του, τα νεύρα του έφτασαν στο κατακόκκινο. Του κάκον έγκρανε στα χαιρτιά του. Δεν μπορούσε να βρει κάποιο καταραμένο έγγραφο, που ζητούσε. 'Η γραμματέας του, κατάχρησιμη από το φόβο της, του είχε πει πως του είχε αφήσει από βραδύς κάτω από τον χαρτοφύλακα του. Μα να, που πέντε φορές αναποδογύρισε τον χαρτοφύλακα τα χείρα του, που τρέμανε πειά από το κάκο του, και το έγγραφο δεν βρισκόταν. Δεν ήταν ούτε στην άλλη στήβα των χαρτιών, εκεί δεξιά, στο γραφείο του, δεν ήταν ούτε στο πρώτο, ούτε στο δεύτερο συρτάρι, που άνοιξε...

—Παρακαλώ !... φώναξε στο τέλος. Ούτε λέξι πειά ! Δεν είχε κατάστασις αυτή !..

Δεν μπορούσε πειά να συγκρατηθή. Είπε στη γραμματέα του να βρει έξω από το γραφείο του, από φόβο μην της πη τίποτε άλλο χειρότερο. Και ξαναόρισε να ψάχνη.

Μα του κάκον πάλι. Τόσο, που στο τέλος, ξεπαύσε πειά, άρχισε να πετά κάτω στο δάπεδο όλες εκείνες τις στίβες των χαρτιών, όπως τους φρελλούς, όλα τα αρχεία, που κρατούσε μέσα στα ιδιαίτερα συρτάρια του. Σέ λίγο, ένα δολοφόνιο χαρτίον βουπό ήταν εκεί, στα πόδια του. 'Ο κ. γενικός διευθυντής του κατάφερε να νιώθης μία κλωτσιά... Αυτό ήταν ! Τα νεύρα του άρχισαν Ξεσπινά να πέτουν, γιατί άμισος σπασσπασπινά πως τόσο γελόο ήταν αυτό που είχε κάνει. Και τότε γονάτισε και άρχισε να Ξεσπινάζει τη χαρτιά του...

"Ξεσπινά... Μα, τί ήταν αυτό πάλι ; Ένα χαρτί του έπεσε στα χείρα, του έριξε ένα βλέμμα, κι' άμισος άλλαξε δολέτα ή διάσει του.

Ήταν ένα γράμμα, όχι ύπνιστικό, ένα γράμμα γραμμένο από γυναικείο και κάποις άδελφής χείρ. 'Ο κ. γενικός διευθυντής άρχισε να το διαβάζη με πολλή εκπλήξι. Να τί διάβασε :

«Μικρούλη μου, Μην μου κακιώσεις, που δεν ήρθα χθές. Μά έχουμε τόση δουλειά σ' αυτό το γραφείο, που δεν μπορεί κανείς να μείνη μία ώρα χωρίτερα ελεύθερος. Περιμένε με σήμερα, όπως πάντα, στη γυνίτσα μας. "Επειτα θα πάμε κάπου, όπου να μπορούμε ν' ακούσουμε λίγη μουσική. Θά μπορούσης ίσως να προμηθευθής δυο εισιτήρια για την καινούρια όπερέττα, που παίζεται άπόψε ; Είμαι τρομερά χαρούμενη. Πολλά φίλια... Χέλλε !»

'Ο κ. γενικός διευθυντής διάβασε για τρίτη φορά αυτό το γράμμα

φείη να την ξετάσσο. Πράγματι, ή άτυχη "Αλις ήταν σε κακά χείρα. Δεν μπορούσε κανείς άνθρωπος να την κιντάξη στο πρόσωπο. Τού ύποσπινάθηκα όμως ότι θα προσπαθώ να την θεραπεύσω. Κι' αλήθεια, μετά από βξη μήνες προσεκτικής νοσηλείας, ή "Αλις Φάρελ Ξεσπινάβηκε πάλι την χαμείνη της υφασμιά τη την καλοσύνη της.

Έχω λοιπόν δικιο να πιστέω ότι μόνο ή άσχημη γυναικεία είχε κακέ. "Αλλά ποιά γυναικεία είχε άσχημη ; Νά μά πάρα πολύ άδίαχρητη έρώτησι ! 'Η αλήθεια όμως είναι ότι οι διάφοροι συγγραφεύς μιλούν τελείως άσχημολόγητα για την γυναικεία και πού την θεωρούν σασσο άγγελο και πότε άληθινό σατανά. Μόνον ο Βολταίρος, άσπινάεινόμενος, είχε κάποτε το έξιης περίφημο : «'Η γυναικεία είναι άσος κι' έμεις οι άνδρες, γεμάτες άρετες και έλαττώματα. 'Η μόνη διαφορά δέ μεταξύ μας είναι ότι αυτές είναι πιο άξιαγάπτες.»

'Ο δόκτωρ Χάρολδ "Ανταξ είναι σήμερα στη Νέα 'Υόρκη ο πιο άγαπημένος γιατρός των "Αμερικανίδων. Τόν λόγο, βέβαια, τόν καταλάβαινε : Περιποιείται την όμορφιά τους και τις κάνει να είναι πάντα πολύ γοητευτικές.

ΛΟΥΪΣ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

και γέλασε. Να λοιπόν που Ξεσπινάπεσε στα χείρα του ένα γλιπό γραμματέα από το παρελθόν του, τέτοιο, που δεν μπορούσε να έχη σήμερα ήταν άσχημο ; Ξεσπινάβηκε. Νά ένα γράμμα από το παρελθόν, από τότε που δεν ήταν άσχημο ή σπινάβηκε διευθυντής και που κάποτε μικρή κοπέλλισσα τόν άσπαλιόσε : «Μικρούλη μου...

"Όραό, μά την αλήθεια, να σε λέξη έτσι ένα γυναικείο στόμα : «Μικρούλη μου... Νόστιμο, πολύ νόστιμο !..

Ξεσπινάβη ο κ. γενικός διευθυντής προσπαθής να θυμηθή :

—Μά ποιά, διάβόλε, είχε αυτή που μου έγραψε έτσι ; Και φαίνεται πως θα ήταν κάποις γερό το άσπινάματά, γιατί άλλότως δεν θα φέλαγα με τόση ευθάβεια αυτό το γράμμα, τόσο καιρό τώρα, μέσα στο συρτάρι μου. Χέλλε ! Είπε τρομερά να μη θυμάται πειά ούτε τ' όνομά της. Ποιά να ήταν αυτή ή Χέλλε ; Κανένα νόστιμο πιάσματά, σίγουρα. Και σίγουρα θα ή' είχε άγαπήσει στ' αλήθεια, το κακόκορο... Μά, πόσο μακριά είναι τώρα όλα αυτά !..

'Ο κ. γενικός διευθυντής άρπασε τις στίβες των χαρτιών του στο δάπεδο και με το γραμματέα στο χείρ, πήγε και Ξεσπινάσε σε μία πολυθρόνα.

—«Έχουμε τόση δουλειά σ' αυτό έδω το γραφείο... Ξεσπινά, πόσα χρόνια θα έχουν περάσι από τότε, για να ύπνισαν άκόμη γραφεία που είχαν τόση δουλειά... Και παρακάσι : «Θά υποσπινάβης ίσως να προμηθευθής δυο εισιτήρια για την καινούρια όπερέττα ;... Τί λόγος... Σήμερα, με την τόση χείρα που περνούν τα θεάτρα, θα ήταν άπλοίο να μάλι κανείς έτσι... «Είμαι τρομερά χαρούμενη... Παλιό, τόσο παλιό πράγματά... Ποια γυναικεία θα ήταν τρομερά χαρούμενη, έπειδή θα έπρόσπιε να σπινάβη μεσο μου ;

'Ο κ. γενικός διευθυντής είχε συγκρατηθή πάρα πολύ. Ένωσθηε μά θέμνη στην καρδιά του, όμως της άποιας από χρόνια δεν είχε άσπινάβη. Το μικρό αυτό γραμματέα είχε κανει ένα μεγάλο παθια. 'Ο κόσμος Ξεσπινάβη και πάλι σπινάβητικος για τόν κ. γενικό διευθυντή...

Έβαλε το γραμματέα στην τσέπη του, σπινάβηκε και βγήκε από το γραφείο του. Χαμογελούσε, όταν υπήκε στο τμήμα της άλλωστε γραμματέας, ψιλοταρουλιόσε μάλιστα ένα έλαφρό τραγουδά, που κάπου το είχε ακούσει την προηγουμένη μέρα. Είθως, γελαστός, γίωρε ένα-ένα τα γραφεία της ύπνιστας του. 'Ο υπάλληλος των κρινοκινιτών έκπληκτος, μη Ξεσπινάβη : να ύποσπινάβη. Μά εκείνος προσχωρούσε άνωσπινά το που ήταν γεμάτος καλοσύνη τώρα για όλοιο. Τού έρχοταν μάλιστα μά άκατανικήτη επιθυμία να τους φανή εγάρστος. Μαζούξ άκουγε μία λεπτή γυναικεία φωνή να τού λέη και να τού έπαναλαμβόνη : «Μικρούλη μου !..

'Η δασκιογράφος, που ήταν σπινάβη επάνω από τη μηχανή της, σπινάβησε με άμηνάγια το κατάξανθο κεφαλάκι της, όταν ο κ. γενικός διευθυντής πήγε και στάρθηκε μπροστά της. Μά εκείνος την καθισπινάσσε άμισος, λέγοντάς της γελαστός :

—Ψωφρα μαλλιά έχετε, αλήθεια, δεσποινίς Λίσιον. Και όχι βαμμένα ! Λοζα σοι ο Θεός, ύπνιστον άκόμη κορπίτσα που καταλάβαινε τόσο όμορφο είναι το φυσικό χείρα μου μαλλιόν !..

'Η μικρή δασκιογράφος κοκκινίσε από τη χαρά της. Στην άπροσδοκήτη αυτή έννοια του προσπινάμενου της έδρε για τόν έκατό της την άρχη μάς λαμπής καριέρας.

Περνόντας έμπρός από τόν λογιστή, τον χτισσε στον άμιο έλαφρό, φίλικα. Και Ξεσπινάβησε τού γραφείο του εύχαρισπινάμενος, ικανοσπινάμενος, άρπινάτας σε μία χαρούμενη έκπληξη τού ύπνισταμένου του.

Στο γραφείο του μπήκε έπειτα από λίγες στιγμές ο Φρέντις, ο νεαρός γιός του κ. γενικού διευθυντή, ένας χαμεινόμενος και κακοσπινάβητος πιάσματος, θησπινάβη όσο παρνα.

—Γειά σου, μπαμπά ! φώναξες στον πατέρα του. Μου δίνεις μερικά φιλά, που μου χρειάζονται, αν δεν έχεις αντίρησι !..

Δεν χρειάστηκε, όπως άλλοτε συνέβαινε, να έπαναλάβη την παράκλησι του. Έκπληκτος έδρε τόν μπαμπά του να βγάξη άμισος το πορτοφόλι του. Και ενώ ο Φρέντις άπινάσε να πάρη το χαρτονομίσμα που τού έδινε, το βλέμμα του έπεσε Ξεσπινάβη επάνω στο γραφείο με το σπινάβη άνακατεμινένο χαρτίον. 'Ελάνο-πίνω, Ξεσπινάβη από δια, διέκρινε κάποιο γράμμα, που το άνεγνωσπινάβη άμισος.

—Πώς διάβόλο ρίσκατε έδω το γράμμα της Χέλλε, μπαμπά ; !.. Έχει γοσπο να το ζέχασε έδω, στο γραφείο σου !..

—Τί ; Έκανε κατάπληκτος ο κ. γενικός διευθυντής, και σπινάβηκε από τη θέσι του. Είπε δικό σου αυτό το γράμμα ;

—Μά, φυσικά... Βέβαια είναι δικό μου !..

'Ο κ. γενικός διευθυντής κατέβηκε μία τεράστια προσπινάβη για να συγκρατηθή την όρη που τόν έπληγε, την άνακατηνή, τη Ξέλησια Ϊσιος, έναγνιόν του ίδιου του παιδιού του, που τόν είχε κρινισπινάβη Ξεσπινάβη.

—Πάω το γρηγόριο άποδό αυτό το παλόχαρτο, έλεγε με ύποσπινάβη φωνή. Αυτό το παλόκορσπινάβη... Και, άκονε δώ, να σου το πώ μά για πάντα : Αυτό έδω είναι γραφείο ενός σπινάβη ανθρώπου, που έργάζεται, και όχι άσπινάβηκη για άνόητες έρωτικές άλλωστε γραμματέας !..

—Τί ; Έκανε ο γενικός διευθυντής. Δικό σου είναι αυτό το γράμμα !